

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 510/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cob 11/2010 zo 16. marca 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 11/2010 zo 16. marca 2011.

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že v právnej veci obchodnej spoločnosti K., s. r. o., B. (ďalej len „žalobca“), proti obchodnej spoločnosti M. K. – T., spol. s r. o., M. (ďalej len „žalovaná v 1. rade“), a sťažovateľke ako žalovanej v 2. rade v konaní o zaplatenie sumy 475 189,40 Sk (15 773,40 €) s príslušenstvom Okresný súd Michalovce (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 18 Cb 46/2004 z 15. februára 2006 rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol. Krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 3 Cob 49/2006 z 22. marca 2007 zmenil prvostupňový rozsudok a uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 397 516,91 Sk s 10 % ročným úrokom z omeškania od 2. mája 2005 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, žalovanému v 1. rade uložil aj povinnosť zaplatiť žalobcovi 10 % ročný úrok zo sumy 397 516,91 Sk od 22. marca 2004 do 1. mája 2005 a v prevyšujúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Obaja žalovaní podali proti označenému rozsudku krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6 Obdo 43/2007 z 10. júla 2008 dovolanie žalovaného v 1. rade zamietol a konanie o dovolaní sťažovateľky zastavil z dôvodu späťvzatia dovolania.

O návrhu sťažovateľky na obnovu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 18 Cb 46/2004 okresný súd uznesením sp. zn. 16 Cb 64/2008 z 23. októbra 2009 rozhodol tak, že ho zamietol. Proti označenému uzneseniu súdu prvého stupňa podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 4 Cob 11/2010 zo 16. marca 2011 o odvolaní sťažovateľky rozhodol tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil.

Sťažovateľka namieta, že krajský súd *„riadne nezdôvodnil svoje rozhodnutie v zmysle § 157 ods. (2) v spojení s § 211 O. s. p... konkrétne... mám na mysli vznesené námietky výšky škody na čl. 89 základného spisu, namietam výšku škody, keďže ku škode, ktorú uhradil žalobca spoločnosti B., vôbec nedošlo a ktorý nikdy nebol účastníkom C. dohovoru“*.

Sťažovateľka ďalej namieta, že „*vadou, ktorá má za následok následnú nepreskúmateľnosť rozhodnutia tiež je, ak v odôvodnení rozhodnutia nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia*“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka tvrdí, že namietaným uznesením krajského súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a žiada, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli uznesením KS KE 4 Cob/11/2010 zo dňa 16. 3. 2011 porušené.

2. Ústavný súd SR v zmysle § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušuje rozsudku KS 4 Cob/11/2010 zo dňa 16. 3. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. KS v Košiciach je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M. K. v celkovej sume 314,18 € (dvestodeväťdesiatdva eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS. 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Cob 11/2010 zo 16. marca 2011, preto sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky o nedostatočnom vysporiadaní sa krajského súdu s jej námietkami a nesprávnom právnom posúdení jej návrhu na obnovu konania.

V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), z ktorej vyplýva, že „právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B uviedol, že „právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“.

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôkazy, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit' tieto podstatné námietky sťažovateľky:

1. krajský súd riadne nezdôvodnil svoje rozhodnutie týkajúce sa okolností vzniku škody a jej výšky a kto za ňu zodpovedá,
2. v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu *„nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením“*.

Vzhľadom na tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd sa v namietanom uznesení nevyšporiadal dostatočne s podstatou jej námietok (podľa nej odôvodňujúcich opodstatnenosť obnovy konania v jej veci) a v príčinnej súvislosti s uvedeným potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa sp. zn. 16 Cb 64/2008 z 23. októbra 2009 o zamietnutí jej návrhu na obnovu konania, ústavný súd preskúmal, či je toto dôvodné.

V odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu sa okrem iného uvádza, že *„žalovaný v 2. rade podal dňa 18. 11. 2008 návrh na obnovu konania vedeného na súde prvého stupňa pod č. konania 18 Cb/4612004. Navrhol, aby súd prvého stupňa v tomto spore povolil obnovu konania a po prejednaní veci žalobu rozsudkom zamietol a zaviazal žalobcu zaplatiť mu trovy konania. V návrhu poukázal na rozhodnutia jednotlivých súdov vo veci a vyslovil nesúhlas s odôvodnením rozsudku Najvyššieho súdu SR v niektorých jeho častiach, a to pokiaľ posúdil vzťah žalobcu a žalovaných ako regresný nárok a pokiaľ uviedol, že v C. je uvedený žalovaný v 2. rade ako dopravca a mal tam byť uvedený žalobca. Za nepravdivé označil odôvodnenie tohto rozsudku vo vete, v ktorej súd uviedol, že proti expertíznej správe žalovaní nenamietali výšku škody a poukázal na číslo listu 89 základného spisu, kde s výškou škody nesúhlasil. citoval ustanovenia § 756 Obchodného zákonníka, článok 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, článok 34, 35 a 41 C. s poukazom na to, že žalobca nikdy náklad neprevzal a neodovzdal ho ďalšiemu dopravcovi. Tvrdil, že Najvyšší*

súd SR postavil právny vzťah žalobcu na rámcovej zmluve, ktorú mal so spoločnosťou B., s.r.o. M., pričom ide o dojednanie, ktoré sa priamo odchyľuje od C. Citoval ustanovenie § 228 O. s. p. a uviedol, že návrh na obnovu konania podal v zákonnej lehote a skutočnosti a dôkazy, ktoré vyplynuli z rozsudku Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu SR zreteľne môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie v danej veci.“.

V právne relevantnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia krajský súd ďalej uviedol, že *„obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu, a to výlučne z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 228 ods. 1 O. s. p. Z iných dôvodov, ako sú uvedené v § 228 ods. 1 O. s. p., obnova konania prípustná nie je a taktiež nie je prípustná len proti dôvodom rozhodnutia, ako správne uviedol súd prvého stupňa.*

Predpokladom obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. je, aby dôkazy, ktoré v čase pôvodného rozhodovania už existovali, nemohol účastník použiť bez svojej viny.“.

Námietku sťažovateľky týkajúcu sa nevykonania dokazovania na výšku škody odvolací súd *„posudzoval aj podľa § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. vzhľadom na jeho tvrdenie, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, resp. že možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, pričom v oboch prípadoch tieto môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.*

Vo vzťahu k navrhovanej obnove konania považoval žalovaný v 2. rade za takúto skutočnosť nevykonanie znaleckého dokazovania súdom prvého stupňa, ani odvolacím súdom na výšku skutočnej škody vzniknutej na prepravovanom tovare pri dopravnej nehode, resp. za dôkaz považoval takýto znalecký posudok, ktorého vykonanie navrhoval a jeho obsah mu nebol v konaní pred súdom známy...

Je nepochybné, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, ani odvolacieho súdu žiaden iný dôkaz o výške škody ako expertíza I. a poisťovne U. neexistoval. Žalovaný v 2. rade v konaní pred súdom prvého stupňa, ani v odvolacom konaní (hoci s výškou škody nesúhlasil) nežiadal vykonať na preukázanie výšky škody znalecké dokazovanie. Aj keby bol

takýto dôkaz navrhoval a súdy by tomuto jeho návrhu nevyhoveli, ani vtedy by neboli splnené podmienky pre obnovu konania podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia. Nemožnosť použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní totiž znamená, že navrhovaný dôkaz nebolo možné v súdnom konaní vykonať alebo nebolo možné označiť alebo predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania pred súdom. O takúto nemožnosť však nejde vtedy, ak účastník v pôvodnom konaní dôkaz nenavrhol vykonať, príp. ak ho vykonať navrhol, ale súd ho nevykonával, lebo takýto dôkaz nepovažoval za podstatný (9 Co 468/73).

Obnova konania navrhovaná podľa ustanovenia § 228 ods. 1 písm. b/ O. s. p. predpokladá, že účastník označil určité dôkazy, prípadne navrhol ich vykonanie, ale súdom nemohli byť vykonané, lebo tomu bránila objektívna prekážka na strane súdu alebo účastníka konania. Ani toto ustanovenie nemožno použiť v prípade, keď účastník dôkaz navrhol alebo predložil, ale súdom nebol vykonaný.

Žalovaný v 2. rade predložil súdu prvého stupňa listiny, ktorými preukazoval vo vzťahu k poisťovni U. a žalobcovi svoj nesúhlas s výškou škody spôsobenej pri dopravnej nehode s návrhom na ustanovenie súdneho znalca na určenie skutočnej škody. Na základe týchto listín súd prvého stupňa správne uzavrel, že žalovaný v 2. rade ich mohol predložiť už v základnom konaní, lebo nepreukázal okolnosti, ktoré by mu v tom bránili. Iné, nové dôkazy k výške škody, ktoré nemohol predložiť v pôvodnom konaní, žalovaný v 2. rade nepredložil. Takýmto novým dôkazom nie je ním navrhované znalecké dokazovanie, keďže súdy výšku škody v pôvodnom konaní posudzovali s poukazom na iné dôkazy. Navyše, z obsahu základného spisu vyplýva, že poškodené elektromotory mali byť zošrotované, pričom z podaní žalovaného v 2. rade ani nevyplýva, že má vedomosť o tom, že sa tak nestalo a kde sa nachádzajú, a teda či takýto dôkaz, ak by ho bolo možné za nový dôkaz považovať, možno skutočne vykonať.“.

Dôvodná podľa krajského súdu nie je ani námietka sťažovateľky „založená na dôvodoch podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností). Žalovaný v 2. rade totiž neuviedol, aký dôkaz spôsobilý preukázať ním tvrdenú právne významnú skutočnosť navrhoval vykonať v konaní o jeho návrhu na obnovu konania

a súdom prvého stupňa nebol tento dôkaz vykonaný. Ani v odvolaní neoznačil žiadny dôkaz, ktorého vykonania sa domáhal aj v konaní o jeho návrhu na obnovu konania pred súdom prvého stupňa.

Takýmto dôkazom nie je žalovaným v 2. rade požadované nariadenie znaleckého dokazovania, lebo tento dôkaz sa týka veci samej a v konaní o návrhu na obnovu konania súd môže skúmať len to, či tento dôkaz (znalecké dokazovanie) je takým dôkazom, ktorý žalovaný v 2. rade nemohol použiť v pôvodnom konaní alebo sa tento dôkaz v pôvodnom konaní nemohol bez jeho viny vykonať a či by mohol privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.“.

Podľa § 228 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu,

d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.

Podľa § 232 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvom stupni.

Podľa § 234 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne, alebo obnovu konania povolí.

Ústavný súd z dokumentácie, ktorú mal k dispozícii, zistil, že sťažovateľke bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd na základe ňou podaného návrhu (na obnovu konania) vo veci konal a rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka nepreukázala žiadne nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní (o zaplatenie sumy 15 773,40 € s príslušenstvom, vedenom okresným súdom pod sp. zn. 18 Cb 46/2004). Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, pričom spôsob odôvodnenia uznesenia s odkazom na odôvodnenie uznesenia prvostupňového súdu sp. zn. 16 Cb 64/2008 z 23. októbra 2009 nie je v prípade zamietnutia návrhu na obnovu konania v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu; ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v odôvodnení uznesenia zo 16. marca 2011 sa krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkami, ktoré následne sťažovateľka formulovala vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Z hľadiska procesného postupu krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 Cb 64/2008 z 23. októbra 2009, ktorým bol návrh sťažovateľky na povolenie obnovy konania zamietnutý v súlade s § 234 ods. 1 OSP.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnovu konania neznamena, že by všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory účastníka súdneho konania, ktorý sa domáha jeho obnovy.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Ústavný súd nezistil, že by namietané uznesenie krajského súdu bolo arbitrárne a nebolo náležite zdôvodnené, preto nemá príčinu zasahovať do sféry pôsobnosti krajského súdu (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04). Krajský súd (v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení uznesenia okresného súdu sp. zn. 16 Cb 64/2008 z 23. októbra

2009) sa podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysporiadala s námietkami sťažovateľky (identickými s námietkami obsiahnutými v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, pozn.), čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [bližšie pozri Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 369 – 370; (m. m. IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09)].

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Cob 11/2010 zo 16. marca 2011 sú zjavne neopodstatnené, keďže medzi týmto uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby na ich základe ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011

